

EL BORINOT

Any III-Núm. 73

16 Abril 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Ara que ve el bon temps, anirem a caçar.

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

- 24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS I TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardèvol.

CARRER CORTS CATALANES

460. Radio-Telefonia.—"BOMBETA MINERVA".
451. Inst. elèct., aigua i gas.—RAFEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS

102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS

72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER

65. Ribas i Ferrer. B. Regina *Novelles escollides*

CARRER COMTE ASALTO

15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEP MACIÀ.

CARRER BOTERS

4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI

- 2 i 4. Raspalleria Moderna.—FERRAN MAURI.
11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
13, 2.º. SASTRE.—L. MIR.
14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
14, pral. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.

CARRER DE SANT PAU

3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES

126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA

15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA

- 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

- 2 i r. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILA

66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA

22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLA.

CARRER ARIBAU

- 29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA

18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS

4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo

RONDA SANT ANTONI

60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.
76. Billars patentats Xifré.—"LA ACTIVA".

CARRER SALMERÓN

140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÚS.
193. Làmp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL

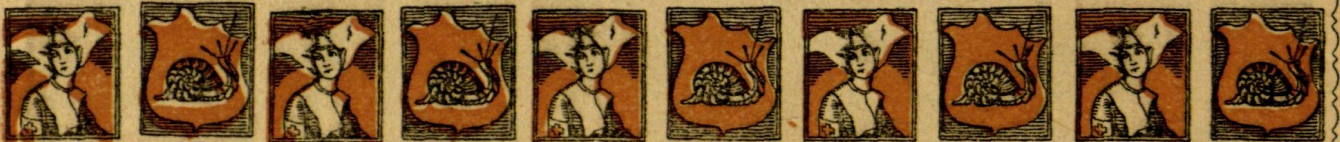
460. "Radio Iris".—J. B. MODELELL.

Establiments
MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER
Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 813-S. P. - BARCELONA

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS
P ODUTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BA CELO NA

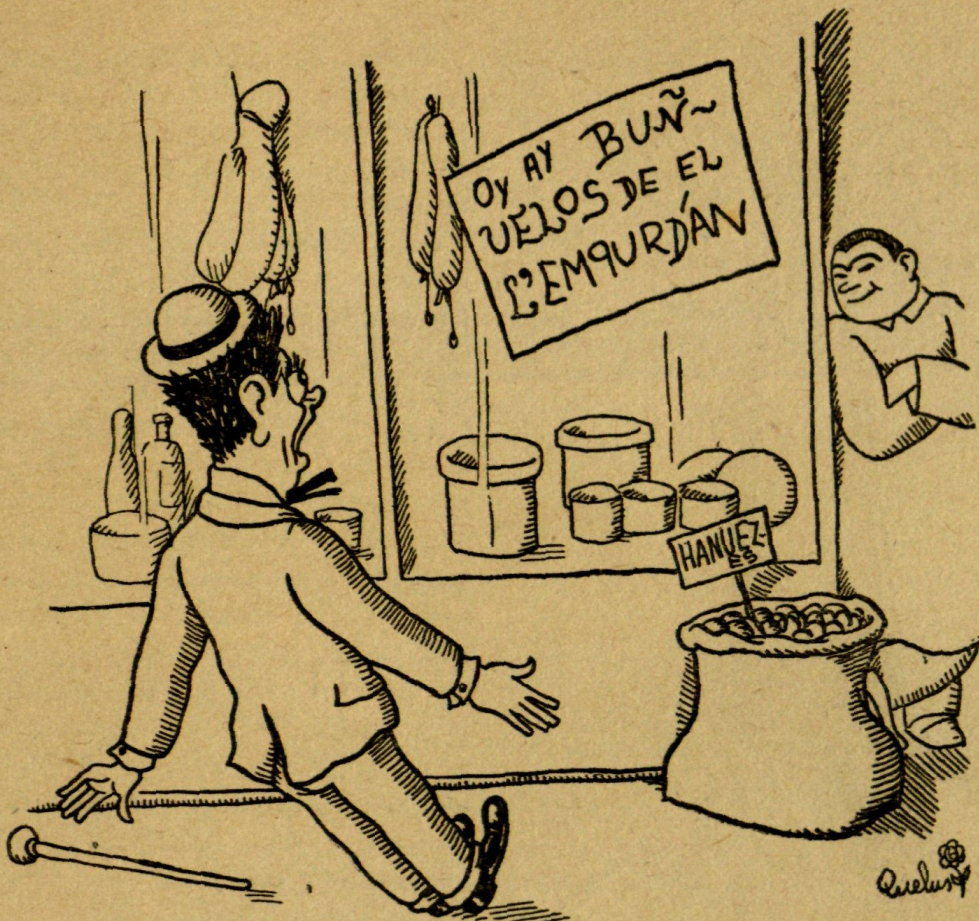
Vida Devota de Sant Francesc de Sales

Edició de Bibliòfil

Versió de Frederic Clascar, P. V. **UAB**
Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

A totes les llibreries

Preu: 4 pessetes

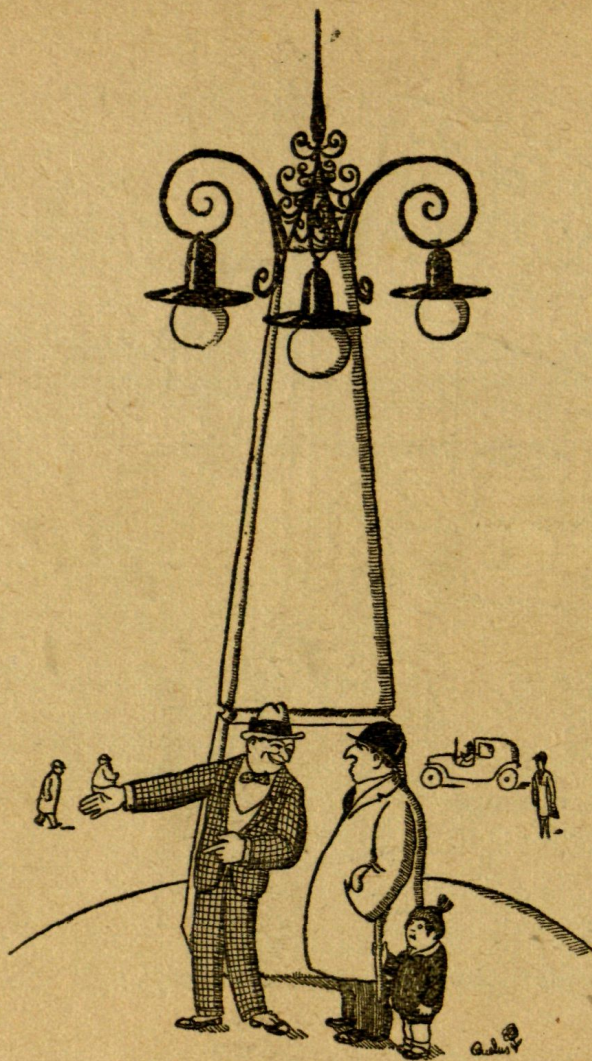

—Vatua! Això, no són bunyols de l'Empordà: Això són bunyols d'ortografia!

L A P R O V A

En una taverna
 en Roure i en Pi
 gorja avall anaven
 colant gots de vi.
 A beure es trovaven
 sempre disposats
 quants més gots bevien
 més assedegats.
 Per fi diu en Roure
 al seu company Pi
 Ets capaç de beure
 cinc litres de vi?"
 "Si vols, fem juguesca;
 tres duros hi van,
 Si beus els cinc litres
 per a tu seran".

En Pi amb molta calma
 s'aixeca i se'n va
 i al cap d'una estona
 al bar torna a entrà.
 Accepta l'aposta
 i els cinc litres beu.
 En Roure li paga
 l'aposta que deu.
 Després li pregunta
 "Doncs on has anat
 abans que l'aposta
 hagi acceptat?"
 I en Pi li contesta:
 "Primer m'he assajat
 a beure els cinc litres
 al bar del costat".

—Té noi: una conseqüència de la campanya contra el joc; han suprimit el „cinc d'oros”.

—I doncs? I el „quatre de copes”?

—Ah, aquest, n'hi ha per estona.

Pronòstics... massa reservats

D'un temps ençà sembla que ens haguem conjurat per fer entrar en ganes al món perquè s'acabi ell mateix, per impuls propi.

Com obeint a l'entrada d'una monumental i invisible batuta, tots els geòlegs del món s'han apressat a cantar un tristament grandios himne compost de fatals prediccions, d'atrocitats i congestions atmosfèriques, terratrèmols i bofaruts i volcans prenyats de rabiosa i ardenta lava.

Fins i tot s'han cregut en el dret de cantar o enardir la terra, uns bons senyors, graciosament i pomposa anomenats: “adventistes al setè dia” que

prediren per un divendres la irremissible fi del món.

Tothom que interiorment s'ha reconegut apte per pronunciar alguns mots de caràcter científic ha aportat el seu gra de sorra en aquesta extranyíssima obra, sols asequible a l'infalible “Sargossà”.

S'han cregut moltíssima gent, que això era el precursor de l'Apocalipsi i han fitat llur angustió esguard vers algun hom significat per titllarlo d'Anticrist que és l'únic que ningú ha predit i que és l'únic també que manca.

Ara bé, totes aquestes metafísiques o cabdals orientacions mereixien indubtablement una resposta immediata de l'alludida, de la signada per desaparèixer entre fums i focs horribics. No dic que es mereixés una crítica puix avui dia amb la crítica s'hi té d'anar amb un cuidado terrible, puix podria molt ben ésser que la Naturalesa empipada els retirés els passi humanals de vida.

La contesta, doncs, ha vingut esplendorosa, no es pot negar, i ha sigut un sens fi de desastres com veiem que en un parc d'un ciutat anglesa irònicament esclata al bell mig un volcà, un terratrèmol fastuós sacseja els gratacels neoyorkins, a Alacant es tem que en un poble no tregui el nas un cràter espaordidor, a un lloc de França per motiu d'un terratrèmol, les campanes toquen soles; a Granada unes bromistes muntanyes toquen el dos (dítxoses d'elles), a l'illa mallorquina unes terres se'n van cap a dins, i un grapat d'exemples més que són capaços de fer pensar a un inventor que construeixi un planeta artificial per traslladar-nos-hi amb més tranquil·litat.

Ara localitzant aquest moviment mundial portem-lo a casa nostra i veurem que en moltes llars regna el terror i pànic més indescriptible. En un lloc se sent exclamar: ¡Té, ara que havíem tret la rifa vés-te'n cap a l'altre món! Un de més pessimista ja està conforme al traspàs; un escèptic s'arronça d'espatlles, etc., etc.

Per acabar permeteu-me ésser profeta (tinc fonaments especials) i segur del que dic, asseguro i afirmo que podem estar tranquils els barcelonins puix per confidències fidedignes, sé, que els volcans no es produiran aquí, ni les ondes sísmiques ens molestaran, perquè esperaran, però això segur! que les obres d'urbanització de la Plaça de Catalunya siguin acabades.

—Escolta, Margarida: què em regalaràs aquest any per Sant Jordi?

—Un candau per la boca i cotó fluix per les orelles.

—El meu marit té la solitària.
 —Ah, bé; però no és cosa de "cuidado".
 —Sí; però és una boca més.

EL 617

Es per no creure-ho com hi ha vegades que una cosa molt senzilla us reporta un gros embolic.

Demandar una comunicació telefònica — per exemple — ha estat sempre una llei de tasca heroica. De poder-se transformar en grans d'arena la paciència consumida per a l'utilització d'aquest meravellós invent s'hauria pogut alçar una muntanya que deixaria minúscol el pic d'Everest, que tant ha fet enraonar els grimpadors de gel que, des del cafè resolen plàcidament l'escalament de la testa de l'Himalaia, confortats suaument en una temperatura de 18 graus. Aquest esportisme *contemplatiu* prompte tindrà més adeptes que el futbol.

S'han fet assaigs de tota mena per tal de millor fer-se entendre de les telefonistes i aconseguir-ne la comunicació, fins sospitem que els procediments emprats han d'assemblar-se als remeis con-

tra els mals de païdor. Per unes quantes vegades hom diria que van bé, però, tot d'un plegat, no sabeu com ni el perquè, heu de canviar de direcció.

Per pròpia experiència, i per testimoniatge d'amics d'absoluta confiança, puc dir-vos quelcom que, àdhuc m'ha posat a risc de comprometre'm.

Un dia la senyoreta telefonista m'esbroncà per haver-li demanat així: Centre, u!—I ara, quin surt de donar-me? Es molt poc graciós vostè.

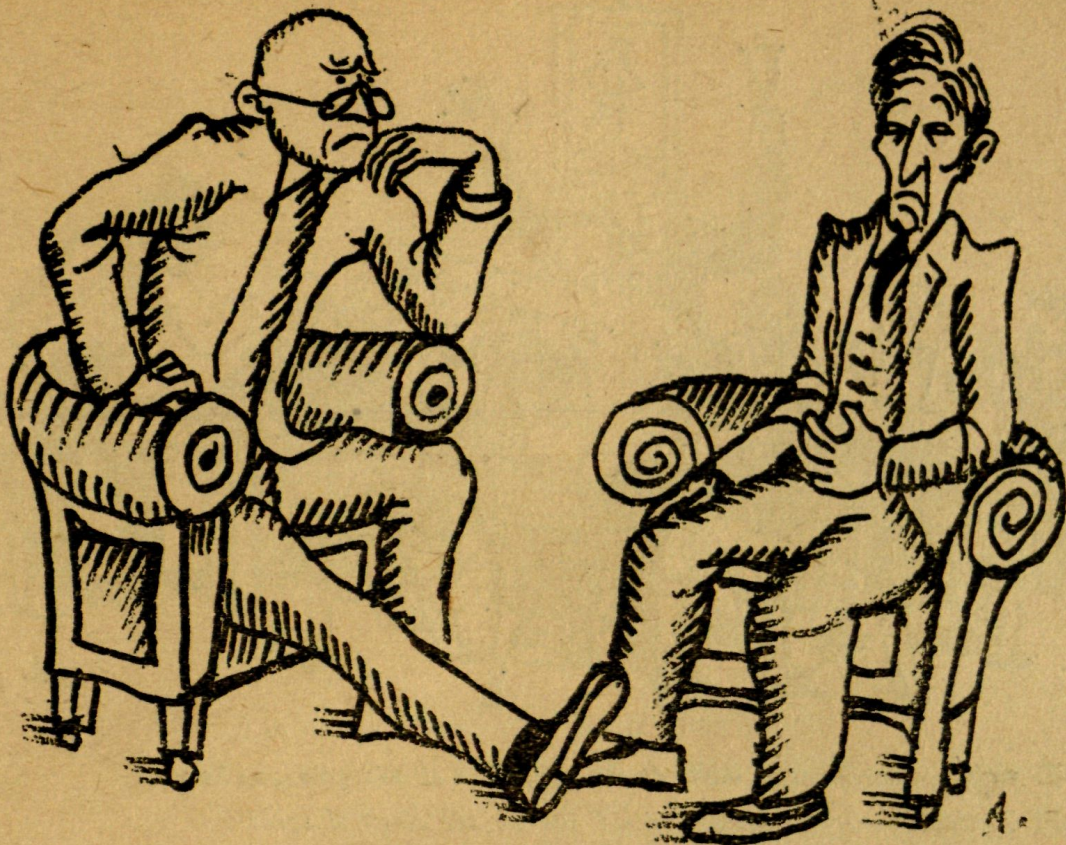
Total, per haver-li demanat *lacònicament* el primer número del rengle. Que us diria del 198?. Senyoreta, faci'm el favor, 1-9-8.—Sap que està molt de broma vostè en demanar un ou buit, per telèfon? Es veu com hi ha números difícils de trametre. No obstant existeixen trucs que van molt bé. A un meu company per una temporada li donà un excellent resultat per obtindre el 5-5-5-5, demanar la marxa reial prussiana. I li ho posaven.

Res no volem esmentar referent al 2, 3-0, 606 i d'altres.

Cap, però, m'ha estat tant enutjós com el 617, que vaig demanar darrerament. Mancà poc com els trastos de la Central telefònica no vénen a batre al meu despatx. La cosa anà així: Senyoreta, sis-u-set.—Com diu?—Sis-u-set.—Escolti, que no s'ha rifat de ningú, avui?—em digué la telefonista.—No, senyoreta, ni ganes: El que voldria que em fés la mercè de posar-me amb el sis-u-set.—Tornem-hi!, què vol vostè?—Per Déu, senyoreta, poder parlar amb el sis-u-set.—Acabem, d'una vegada, i digui'm si vol el sis, o vol el set—em replicà amb to enfadat la telefonista. Amb tota la dolçor li faig avinent; vull el sis i el set però... Veu, ara l'entenc, és el seixanta set que vol vostè.—No senyoreta, es el 617—el sis disset—el seixanta-u-set. D'aquests tres posi'm el que li plagui.

Efectivament, després d'haver dialogat més de vint minuts m'és possible tenir comunicació amb el número... 842 que mai no havia ni pensat demanar.

Us asseguro que em creia haver entrat a l'agonia. Quina suor més angoixosa. Tot per no haver pogut parlar amb el ditxós 617.

TERAPEUTICA MODERNA

El client:—Doctor, em trobo molt malament: em sembla que en aquest estómac meu no hi tinc més que gas.

El metge:—Sí; potser si que li aniria bé aplicar-hi l'electricitat.

APA, SENYORS!

UN AMIC ENS TRAMET AQUESTA MOSTRA SELECTA, PER SI ALGUN LLEGIDOR ES VEU CAPAÇ DE FER-NE LA TRADUCCIO.

Molt benvolgut amic: Te n'haig de contar un rengle, del teu recomanat.

Sabràs que, *tanmateix*, va romandre fet un enze, en reprendre'l per la seva *dèria* de sempre: és allò que es diu, la cançó de l'enfadós. Jo sé bé prou que encara que el sermonegi, no en trauré res, i li dic: que si no *fila dret*, si no fa *les coses com cal*, amb els seus *ets i uts*, se'n veurà un embull. I ell que si? Res de mirar prim, clavant-les-hi pels descosits, sense com va ni com costa. Al millor, et surt amb un ciri trencat o amb una poca solta d'allò més. Vaja, que ja el tinc ben filat que és un *baliga-balaga*, que mai no sap quina paret toca; i està ben vist que mai no es posa cap pedra al fetge.

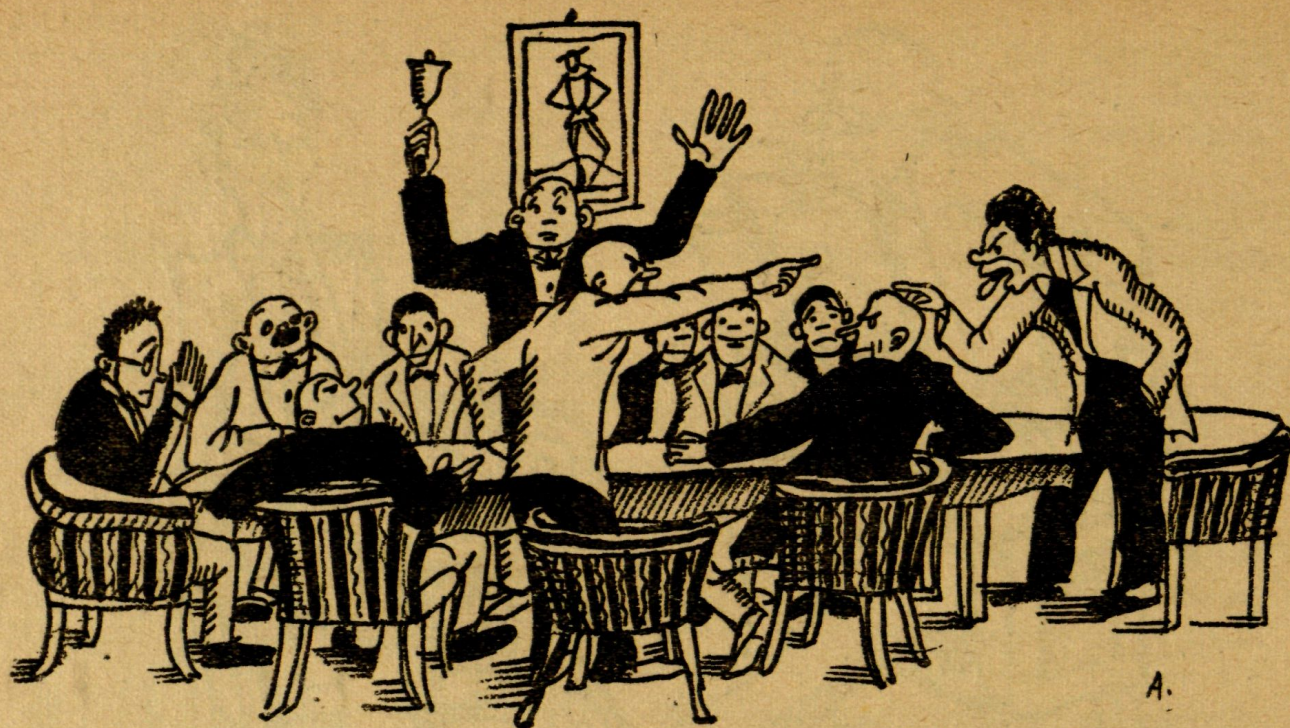
Ja n'estic fins al capdamunt i no vull encaparrar-m'hi; perquè em faria dir els Salms al revés; i al capdavant no se'n tres res, i dat i beneït podria passar que qui gemega ja ha rebut.

I tant és que *risqui com que rasqui*, i que faci córrer que sóc un miquetes; perquè miro massa prim i que vaig massa tocat i posat. Ell que vagi fent engiponant-me cada bola que fa tornar blau, que bé prou s'ho trobarà, si és que no vol sirgar dret; perquè després d'estar-li sempre a sobre, fent-me el paper d'un beneït del cabàs o d'un Simon de l'Ombra, com si li digués Llúcia, creu-me que n'hi ha per tirar el barret al foc, i surti el que vulgui; que vagi a mal borrar, que per mi, encara que faci escarafalls, jo seguiré com qui sent ploure.

Creu-me, que n'hi ha un feix; i, com dic, si no fa la farina blanca i no llaura dret, l'engegaré al botavant, o bé a dida, i... Santa bona Maria.

El teu amic que t'enyora d'allò més.

BONOSI

—El vocal:—*Senzillament, vostè és un imbècil; i el més gran que he vist!*

—El President:—*Ordre, senyor vocal: que no sóc ningú jo aquí?*

TIPUS I TRIPES

LA PUJADA

En escriure això—la pujada—se m'acut el so, argentí o no, dels picarols de la tartana. Per què? No ho sé pas. No sé quina coordinació hi pugui haver entre els picarols i la pujada. Segurament serà perquè ambdós em semblen d'un caire optimista.

Una persona ben abillada que tot d'una es posés a pujar per un d'aquests arbres o pals, o el que siguin, de la "nova" Plaça de Catalunya tindria un extraordinari èxit còmic... això si no el prenien per boig. Quan baixés l'èxit no li fóra tan falaguer. Les baixades són pessimistes per essència i excel·lència, i el mèrit és de saber-se mantenir en una decorosa (i encara que sigui decorativa) altura.

Les pujades, pel contrari, són genuïnament optimistes. Quin plaer, si no, el de pujar al cim d'una muntanya i des d'allí contemplar el paisatge? I quan més dificultosa és l'ascensió més plaent ens és de pujar-hi.

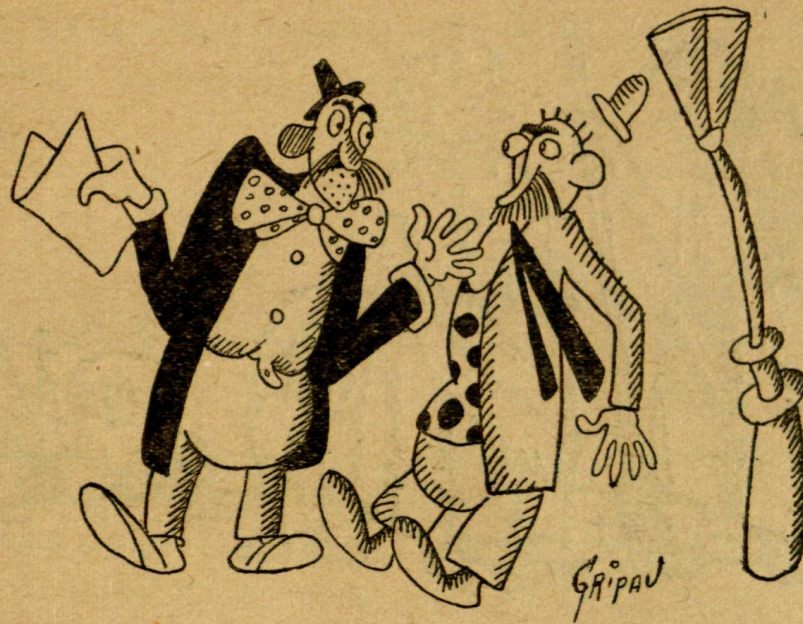
Algunes voltes—jo que sóc d'idees bastant estrafalàries—m'imagino que amb un vehicle estrobòtic m'enfilo encara més amunt i més amunt. Llavors se m'acut: qui em diu que m'enfila? No podria descendir enlloc d'enfilar-me com me'n feia l'ilusió? Altrament on és la pujada i la baixada en l'infinit?

Com diuen, no hi ha regla sense excepció, i de pujades també n'hi ha que no són de caire optimista. Com per exemple: la pujada al patíbul. És una pujada ben pessimista o almenys materialment pessimista.

D'altres pujades pessimistes hi ha (com per exemple, la del pa i altres subsistències) però, les ometo per no donar menjar al dimoni. Si us interessa demaneu més detalls, entre altres, a qualsevol automobilista que sigui expert viatger; us en farà cinc cèntims i veureu que hi ha indrets on les pujades són perilloses.

Les pujades acostumen a ésser el pròleg de les baixades.

A qui no està baix, li és més difícil enfilarse. Pel contrari li pot ésser senzillíssim de baixar.

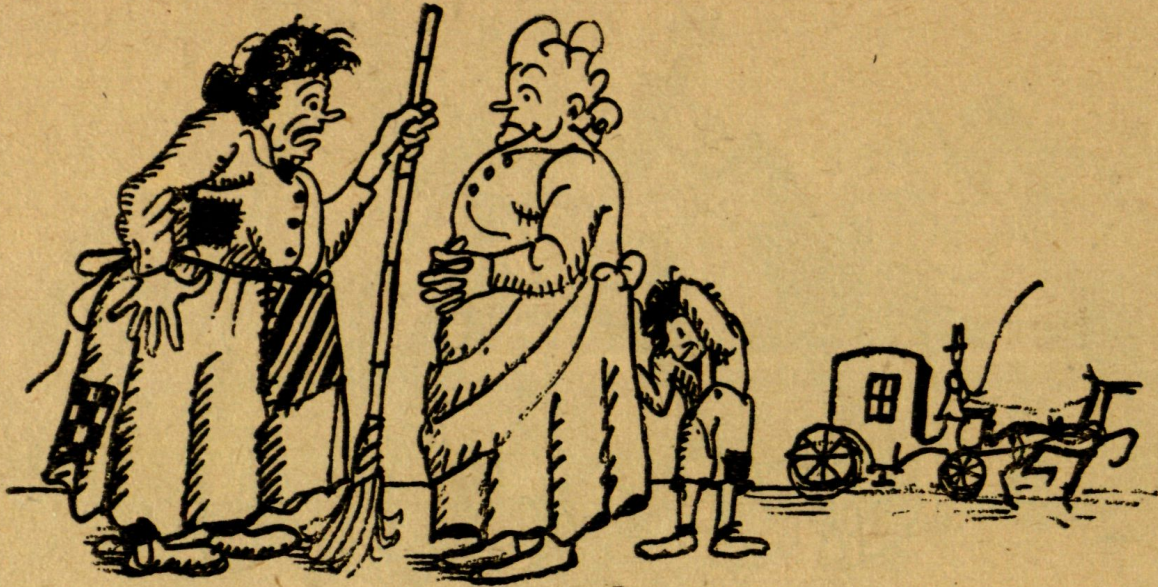

- Voldria fer-me el favor de llegir-me aquesta carta?
 —Mireu que és estar de pega això: i quina desgràcia!
 —Digui prompte, senyor, què passa?
 —Voleu desgràcia més gran que vós no sapiguen llegir i jo tampoc?

C A M P E R O L A

A la font de la Rovira
 que n'hi fa de bon estar
 mentre el paisatge hom admira
 tot esperant l'esmorzar.
 Els papallons que volegen
 i el refilar de l'ocell
 que bells són, si s'hi barregen
 forces costelles d'anyell!
 Hi ha floretes i violes
 romanins i ginebrons
 prò el millor són les caçoles
 de conill amb rovellons.
 I l'aigua tan regalada
 amb son sonor rajolí

està allà, que ni pintada
 per posar-hi en fresc el vi.
 Formosos perfums ens porta,
 tot baixant dels cims, el vent
 junt amb l'oloreta forta
 d'un allioli coent.
 Passa empès per sa fallera
 el caçadô adalerat
 mentre cacem amb cullera
 nosaltres a dintre el plat.
 En fi, en aquesta fontana
 tota gràcia hi trobareu
 si teniu queixals i gana
 i bona teca porteu.

ENTRE VEINES

—Vostè ha dit a la Tuies que jo era una ximpleta?

—No! això ja ho sabia la Tuies!

VUITS I NOUS

En moltes de les botigues de Barcelona es veuen ara rètols anunciant grans liquidacions en els articles. Però, trista i cruel ironia, aquelles coses que hom voldria que es liquidessin segueixen aparentment iguals.

* * *

No sabem per qué, però la reforma de la Plaça de Catalunya i el projectat pas subterrani del tren del carrer Balmes ens causa idèntic efecte que aquelles paraules de tots els catedràtics al dia inaugural de curs: "Res més important que l'estudi de la nostra assignatura".

* * *

Per les Rambles:

Es cap al tard. Es l'hora en què els ocells són més generosos amb llur substància fecal.

Prop d'una tanca de les obres del "Enorme Centimetroplitano" un cavall, enganxat al seu carro, sopa la mar de tranquil en una menjadora posada expresament per aquest objecte.

Ens allunyem pensant filosòficament (sic) amb les variades coses perquè les Rambles poden servir...

* * *

Ens diuen que un periodista protesta de què les senyores estiguin a la platea dels teatres, amb els barrets posats.

No en treurà res; hi ha persones que el cap sols els serveix per posar-s'hi el barret.

* * *

L'horari d'estiu per aquí, l'horari d'estiu per allà. Està vist que, qui no té feina el gat pentina.

—El Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria ha encapçalat la subscripció pro *Hospital del Cranc* amb la quantitat de deu mil pessetes.

—Ja ho sabíem.

—Millor.

Del balconet estant

LA FALÇ I EL MARTELL

A causa dels esdeveniments sobre la qüestió religiosa a França, l'Embaixada del Vaticà ha estat visitadíssima tots aquests darrers dies per persones de totes les classes socials. A tothom ha cridat l'atenció un gros martell i una falç que hi ha gravat sobre una de les portes d'entrada. Tots s'han preguntat per què servien o quin significat tenen aquests emblemes i ningú els ha sabut donar raó. Nosaltres creiem que un martell serveix per clavar claus, al falç si no ho saben que ho preguntin als... Qui? Preguntant es va a Roma.

L'HUMORISME FRANCES

Ens assabenten que el senyor Citroën, el prou conegut fabricant d'automòbils del mateix nom, seguint els seus costums pietosos, va fer celebrar dies enrera uns funerals a l'església de Notre Dame, per l'etern descans de les ànimes dels seus clients morts com si diguéssim "durante el ejercicio de su cargo" o sigui amb la propietat d'un cotxe.

Cercant cercant hem pogut assabentar-nos també que aquesta mena de previsió espiritual està inclosa en el contracte de venda dels seus automòbils. L'industrial garanteix als seus clients, en cas de "panne" seguida de mort, una formosa corona de flors naturals i de perles imitació (cal advertir que el seu oncle és fabricant de perles i molt aficionat a la floricultura) i demés es com-

promet a fer celebrar anualment després de la seva mort un funeral en commemoració de la "panne" mortífera. Els clients que es moren durant l'us d'un Citroën, encara que no sigui per desgràcia, gaudeixen també d'aquests humanitaris beneficis. Com veuran els nostres lectors el senyor Citroën és un home que n'hi han pocs com ell, és de doble bon cor.

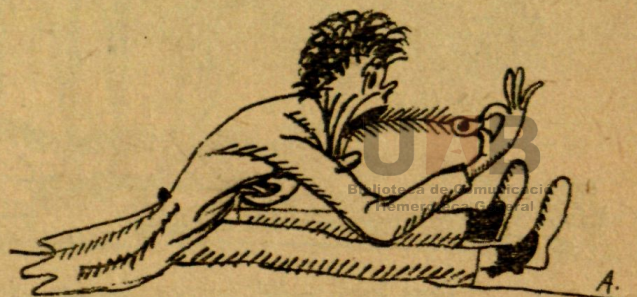
No cal dir que en els funerals darrerament celebrats a la gran catedral hi hagué una concurrència enorme. L'església estava decorada luxosament amb profusió de gasses negres en les quals hi sobressortien les inicials daurades dels noms dels difunts i on s'hi veien quasi totes les lletres de les beceroles.

S'entrava a l'església per rigurosa invitació, no obstant hi havia molta gent de més, que omplia tots els carrers adjacents essent molts els qui es quedaren sense poder veure res. Hom diu que per la Raquel Meller com que és tan simpàtica... als francesos, hi hagué totes les invitacions necessàries. Ja li preguntarem quan vingui.

Com hom pot suposar el fabricant dels "Fords" francesos rebé mantes felicitacions dels seus clients i admiradors "vivientes", naturalment! per aquell acte de pietat.

Deixem de ressenyar alguns fets notables d'aquells funerals per no criticar injustament a certs polítics francesos i perquè no fan pel nostre setmanari.

JORDI DEL VAL

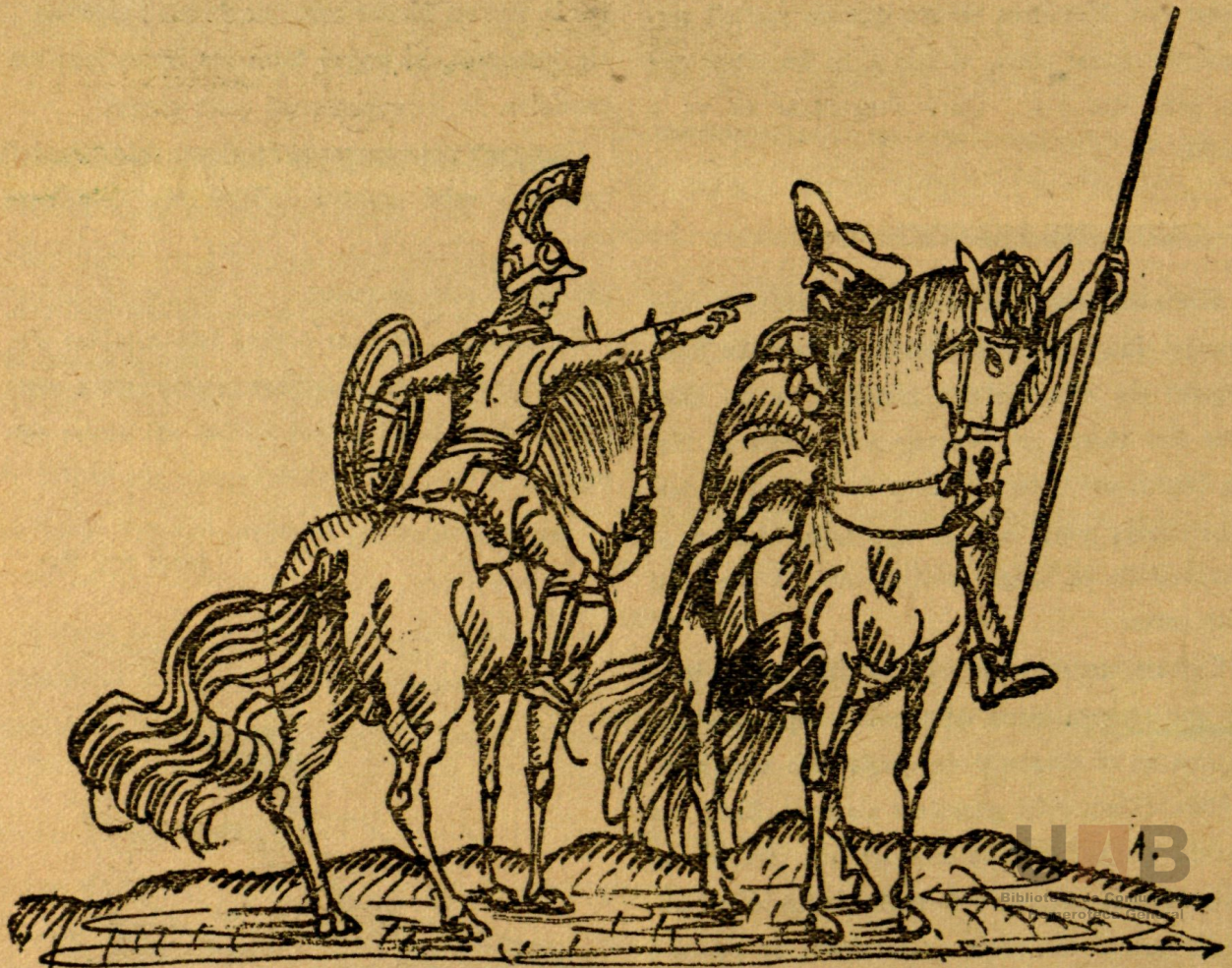

AI, EL POBRET!

—Compadeixi's, senyor, de la meva misèria.

—Vostè rai, que no li pesa la carn!

Sant Jordi:—Bé, veureu, Jaume: vós tireu cap allà; jo aquí; i prou!

—Senyoreta: he observat que vostè pintant-se perd molt de temps.
 —S'equivoca. En vuit dies que fa que sóc a la casa ja se m'han declarat els dos apoderats, i el soci de vostè.

EL DÉU PARASSOL

Així com fins ara hi havia el deu Sol, d'avui en avant hi haurà el deu Parassol, però naturalment amb el deu Sol assobre.

Sembla que, segons les paperasses descobertes fa poc a la Vila Blanca, la paràbola evangèlica del gra de mostassa fou dita molts anys abans de Jesucrist per mitjà d'una idola estafeta i esganalada que simbolitzava els prenedors de sol amb un enorme parassol a la mà, eixoplugant a l'ensems una corrua inacabable de gats i gossos.

Aquest fet ha produït gran contentament en certs sectors del Blanc Refugi, particularment a les cledes on, des de temps immemorial, van suc-

ceint-se els bens amb l'esquella penjada al coll i amb abundant llana al clatell.

Per commemorar la divinitat descoberta s'estan organitzant grans festivals, havent-se encarregat el Cartell (aquesta vegada sí) al pulcre artista i fill pròdig novíssim En Josep Vidal i Vidal, desagraviant-lo així de les malifetes dels faritzeus.

Entre els actes sobressortints s'anuncia una gran esquilada (encara que molts s'hi resisteixen) i un ingrés veritable a la caixa de cabals per part del Sr. Casamitjana, espectacle aquest darrer que per la seva originalitat causarà indescriptible sensació.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Mira, Tuietes, això s'ha d'acabar: me'n vaig tot seguit a tramitar el divorci.

—Enhorabona, que sigui demà mateix, i casa't amb el diable si vols.

—Noia, això sí que no crec puga ésser; l'església ho prohibeix, i a més, havent-me casat primer amb sa filla.

SABADELLENCA

LEMA: Cançó enfadosa.

Oh, tú, Plaça del Mercat
 avui que estic desvagat
 i per tan no em ve d'una hora,
 deixa que esplaï mon cor
 i et dediqui el trobador
 la seva cançó sonora.
 Deixa juntar mon cant bell
 al cor que tot Sabadell
 et repeteix tots els dies,
 quan a tu acut a comprar
 i li vens com a menjar
 fang i pols i escombraries.
 Es ben cert, 'neu-on aneu,
 que l'higiene i tu doneu
 ben llastimós espectacle,
 car l'aliment que ingerim
 si no ens fa mal i vivim

és per vertader miracle.
 Si escoltessis nostres veus
 i et rentessis més els peus
 fóres molt més eixerida:
 prou saps la dita que diu:
 tan en hivern com istiu
 netedat és mitja vida.
 Oh, gran Plaça del Mercat
 fes-te arreglar l'empedrat
 que a tot arreu puja i baixa
 com un immens pa de crostons,
 creu-me, treu-te aquests garrons
 que aixís no seràs tan xaixa.
 A l'istiu ets un femer
 ple de cries de mosquer
 que exportes a totes bandes,
 i amb l'esclat dels seus petons
 els microbis a millons
 posen sobre tes viandes.
 Ja no parlem de quan plou,
 hom practica un esport nou
 que és la cosa més distreta:
 divertit balancejar
 com patinant sobre un mar
 de xocolata desfeta.
 L'espectacle és divertit
 que el que no va proveït
 de sabates ben forrades
 segur que relliscarà
 i en caure espetegarà
 dintre un barril d'arengades.
 I els esquitxos quin bonic
 cara, mans, vestit, abric,
 les mitjes i les botines
 te n'omplés de baix a dalt
 com en ball de carnaval
 de confetti i serpentes.
 Ja sé que per molt que fem
 i diem, no assolirem
 que als teus mals posis esmena,
 ja ho diu aquella cançó:
 que de porc i de senyó
 se n'ha de venir de mena.
 Però mentre la Ciutat
 no vegi en lloc adequat
 que és vesteix ta faç formosa
 seguirà teixint com cal
 sense fer mai punt final
 aquesta cançó enfadosa.

COLOM

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS~AUTOTIPIAS

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

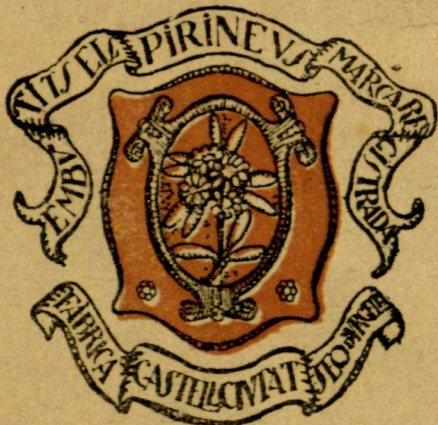
Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPÒSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castel·lciutat

(Seu d'Urgell)

JOAQUIM RUBIÓ I ORS

— * —

LO GAYTER DEL LLOBREGAT

Edició poliglota

IV volum. (1839-1895)

Amb un pròleg de

Antoni Rubió i Lluch

* *
*

Quadros dramàtics-Poesies-Obres en prosa

En tela, 6 pessetes

A totes les llibreries

LA VIDA DE LLATZER DE TORMES

2 pessetes

*Podeu adquirir el
primer volum de
EL BORINOT*

enquadernat

(mig any)

a les llibreries.

PREU: 20 PESSETES

EL BORINOT

Any III - Núm. 73

16 Abril 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

- Encara no he tingut temps de llegir els versos que ha dedicat al papà.
—Oh, no valen la pena.
—També ho diu el papà, això.